

Sygn. akt XVII AmE 63/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu 13 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania **A. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2019 r., znak: (...)(...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powódki A. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 63/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 grudnia 2019 r., znak: (...) (...) na podstawie art 56 ust 1 pkt 12, art 56 ust 2 w związku z art 56 ust 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 z późn. zm.), oraz art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.) w związku z art 30 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy **Pani A. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą: (...) z siedzibą w W. ((...))**, ul. (...) , kary pieniężnej w związku z naruszeniem pkt 1 „Przedmiot i zakres działalności” koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 marca 2017 r., Nr (...) (z późn. zm.). orzekł, że:

1. Koncesjonariusz naruszył pkt 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 marca 2017 r., Nr (...) (z późn. zm.) w ten sposób, że:

a) w okresie od 7 kwietnia 2017 r. do 18 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi

(gazem płynnym (...)), przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanej

w W., ul. (...),

b) w okresie od 5 stycznia 2018 r. do 30 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi

(gazem płynnym (...)), przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, zlokalizowanej

P., ul. (...),

2. za działania opisane w pkt 1 lit a wymierzam Koncesjonariuszowi, karę pieniężną w wysokości 20.000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych),

3. za działania opisane w pkt 1 lit b wymierzam Koncesjonariuszowi, karę pieniężną w wysokości 20.000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła A. Z. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: (...) z siedzibą w W. ją w całości, wnosząc o jej zmianę poprzez:

1. Odstąpienie od wymierzenia kary wymierzonej w pkt. 1a i 1b na podstawie art. 56 ust 6a Ustawy prawo energetyczne z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu oraz fakt, że zaprzestałam naruszania prawa i zrealizowałam obowiązek ustawowy.

Na wypadek, gdyby Sąd nie podzielił argumentacji dotyczącej wniosku z pkt. 1, odwołująca wniosła o:

1. Zmianę zaskarżonej decyzji w pkt. 1a poprzez wymierzenie koncesjonariuszowi kary pieniężnej w wysokości 5.000 zł oraz rozłożenie jej na raty na podstawie art. 189k § 1 pkt 1 k.p.a w ten sposób, że koncesjonariusz będzie zobowiązany do zapłaty w/w kary pieniężnej w 10 ratach po 500 zł miesięcznie;

2. Zmianę zaskarżonej decyzji w pkt. 1b poprzez wymierzenie koncesjonariuszowi kary pieniężnej w wysokości 5.000 zł oraz rozłożenie jej na raty na podstawie art. 189k § 1 pkt 1 k.p.a w ten sposób, że koncesjonariusz będzie zobowiązany do zapłaty w/w kary pieniężnej w 10 ratach po 500 zł miesięcznie;

3. Dopuszczenie dowodu z zeznań skarżącej na okoliczność sytuacji majątkowej skarżącej w okresie stwierdzonych naruszeń oraz w chwili obecnej oraz rozmiarów naruszeń i faktu realizacji obowiązku ustawowego;

4. Dopuszczenie dowodów wymienionych w uzasadnieniu niniejszego odwołania, jednakże do odwołania załączyła jedynie jego odpis oraz „Oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, będący podstawą rozpoznania wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych;

5. Zasądzenie kosztów postępowania wg. norm przepisanych;

6. Zwolnienie od kosztów postępowania w części obejmującej opłatę od odwołania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniosł o:

1) oddalenie odwołania,

2) zwolnienie strony (Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki) od udziału w posiedzeniu przygotowawczym, ze względu na hierarchiczną strukturę urzędu i przekazywanie spraw na niższe szczeble, zatem udział pełnomocnika będzie wystarczający jako osoby mającej pełną wiedzę w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 7 marca 2017 r., Nr (...) (z późn. zm.) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił przedsiębiorcy – A. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą:(...) z siedzibą w W., posiadającej numer identyfikacji podatkowej

(NIP): (...), koncesji na obrót paliwami ciekłymi, na okres od 7 marca 2017 r. do 31 grudnia 2030 r. **/k. 3, k. 56 akt adm., k. 49-51v akt sąd./**

Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowiła działalność gospodarcza w zakresie obrotu gazem płynnym, przy wykorzystaniu stacji paliw, zlokalizowanej w W., ul. (...) róg (...). **/k. 49-51v akt sąd./**

Decyzją z dnia 18 lipca 2018 r., Nr OŁo. (...)(...) Prezes URE zmienił koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną Koncesjonariuszowi w ten sposób, że rozszerzył przedmiot i zakres działalności o obrót gazem płynnym (...) o kodzie (...), z wyłączeniem mieszanin propanu-butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, zlokalizowanej w W., ul. (...), a także przy wykorzystaniu środka transportu do przewozu butli. **/k. 52-55 akt sąd./**

Następnie decyzją z dnia 30 lipca 2018 r., Nr(...) Prezes URE zmienił koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną Koncesjonariuszowi w ten sposób, że rozszerzył przedmiot i zakres działalności o obrót gazem płynnym (...) o kodach CN: (...), (...), z wyłączeniem mieszanin propanu-butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, zlokalizowanej w P., ul. (...). **/k. 56-59 akt sąd./**

Pismem z 8 lutego 2018 r. P. K. poinformował Prezes URE o prowadzeniu przez Koncesjonariusza działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi (gazem płynnym (...)), przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, zlokalizowanych w W., ul. (...) oraz w P., ul. (...). Powyższe okoliczności zostały potwierdzone kopiami paragonów - potwierdzonych za zgodność z oryginałem zakupionego gazu płynnego na ww. stacjach paliw. **/k. 1-2, k. 3, k. 4-5 akt adm./**

W związku z powyższym, pismem z dnia 8 lutego 2018 r., Nr (...)(...) zawiadomiono Koncesjonariusza o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, w związku naruszeniem pkt 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 7 marca 2017 r., Nr (...) poprzez: wykonywanie działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi (gazem płynnym), przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych nie ujętych w koncesji. **/k. 7-8 akt adm./**

Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50 i art. 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 30 ust 1 - ustawy Prawo energetyczne wezwano Koncesjonariusza do nadesłania szczegółowo wymienionych dokumentów i wyjaśnień. Pismo powyższe zostało prawidłowo doręczone Koncesjonariuszowi w dniu 18 maja 2018 r., co wynika z załączonych do akt sprawy dokumentów. **/k. 9v akt adm./**

W toku prowadzonego postępowania administracyjnego Koncesjonariusz, przedkładając w dniu 4 czerwca 2019 r. (pismo z dnia 23 maja 2019 r.) wyjaśnienia dotyczące przedmiotowej sprawy oświadczył, że „...że zgłoszenie dotyczące wpisania nowej lokalizacji gazowej zostało przeze mnie złożone jeszcze w ub. roku, zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym zakresie.” **/k. 10-12 akt adm./**

Koncesjonariusz udzielił również wyjaśnień, co do naruszenia obowiązków wynikających z koncesji oraz czasu trwania naruszeń: „Koncesje posiadam i otworzenie nowych lokalizacji w celu rozwoju firmy nie może powodować ich zamknięcia na ponad rok czasu. Skutkowałoby to straceniem klientów, zwolnieniem ludzi z pracy i nie możliwością dalszego funkcjonowania ww. punktów. Zwłoka ta nastąpiła po części z mojej winy, lecz jest to jedyne źródło utrzymania mojej rodziny i nie mogłam sobie pozwolić i nie stać by mnie było na utrzymywanie wynajmy, ZUSu i pensji pracowników przez nawet 1 miesiąc nie zarabiając na koszty utrzymania tego... Prowadzę firmę rzetelnie, nie zalegam ż żadnymi płatnościami, staram się rozwijać choć nie jest nam łatwo mając na wychowaniu-niepełnosprawne dziecko. (...) **/k. 10-12, k. 13-87 akt adm./**

Obrót paliwami ciekłymi na stacji w P. przy ulicy (...) powódka rozpoczęła z dniem 05.01.2018 r. Obrót paliwami ciekłymi na stacji w W. przy ulicy (...) rozpoczęła z dniem 7 kwietnia 2017 r.” **/k. 10-12, k. 11 akt adm./**

Z wyjaśnień Koncesjonariusza wynika, że w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. Przedsiębiorstwo w roku 2017 poniosło stratę w wysokości tęcznej 96.350,22 zł. /k. 10 akt adm./

Pismem z 12 kwietnia 2019 r., Nr (...) wezwano Koncesjonariusza do nadesłania w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma dokumentów i wyjaśnień dotyczących ogólnej sytuacji finansowej koncesjonariusza oraz przychodów i dochodów z działalności koncesjonowanej w roku 2018. /k. 41-41v akt adm./

W dniu 31 maja 2019 r. do Prezesa URE wpłynęło pismo Koncesjonariusza stanowiące odpowiedź na wezwanie z dnia 12 kwietnia 2019 r., Nr (...) (...). Do powyższego pisma załączono poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię książki przychodów i rozchodów oraz PIT-36L Koncesjonariusza za rok 2018. /k. 43, k. 44, k. 45-50 akt adm./

Z wyjaśnień Koncesjonariusza wynika, że „Sytuacja w firmie na tą chwilę jest średnia... nie było praktycznie żadnej marży, (...) nie podnosił cen Przychód Koncesjonariusza z prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi wynosi w 2018 r.: (...) zł. Natomiast dochód z działalności gospodarczej ogółem w roku 2018 zamknął się stratą (...) zł. /k. 43, k. 44, k. 45-50 akt adm./

Pismem z 27 czerwca 2019 r. Koncesjonariusz został poinformowany o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zebrany w ramach przedmiotowego postępowania i złożeniu dodatkowych uwag i wyjaśnień, w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo powyższe zostało prawidłowo doręczone Koncesjonariuszowi w dniu 5 lipca 2019 r., co wynika z załączonego do akt sprawy dokumentu. Koncesjonariusz nie skorzystał z przysługującego uprawnienia. /k. 52, k. 53 akt adm./

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niezaprzeczonych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powódka w zasadzie nie zakwestionowała ustalonego stanu faktycznego, w szczególności faktu, że we wskazanym okresie prowadziła swoją działalność w zakresie przekraczającym możliwość swojej działalności wyznaczonej przez udzieloną koncesję. Samo rozszerzenie koncesji nastąpiło już po zaistnieniu faktycznej działalności powódki na dwóch stacjach paliw.

Należy zatem stwierdzić, że powódka nie kwestionowała powyższych okoliczności faktycznych, jak również nie zakwestionowała faktu naruszenia obowiązków wynikających z koncesji.

W sprawie bezsporne jest, że powódka prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE w dniu 7 marca 2017 r., Nr (...) (z późn. zm.) na okres od 7 marca 2017 r. do 31 grudnia 2030 r.

W ustalonym stanie faktycznym niesporny między stronami jest fakt, że Powód prowadził obrót paliwami na stacjach paliw przy ul. (...) w W. i w P. bez ujęcia tych obiektów w koncesji. W decyzji z dnia 7 marca 2017 r. znak: (...) (...) zakres działalności powódki został określony jako obrót gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji paliw położonej przy ul. (...) róg (...) w W.. Z kolei decyzją z dnia 18 lipca 2018 r. znak: (...) (...) (...) (...) zakres działalności został poszerzony o obrót gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji paliw położonej przy ul. (...) w W. i przy wykorzystaniu środka transportu do przewozu butli, a decyzją z dnia 30 lipca 2018 r. znak: (...) (...) do koncesji wpisano stację paliw położoną przy ul. (...) w P..

Ponieważ obrót paliwami ciekłymi na stacji w P. przy ulicy (...) powódka rozpoczęła z dniem 05.01.2018 r., a obrót paliwami ciekłymi na stacji w W. przy ulicy (...) rozpoczęła z dniem 7 kwietnia 2017 r." (k. 10-12, k. 11 akt adm.), podczas gdy koncesje na korzystanie z tych stacji paliw powódka uzyskała odpowiednio 30 lipca 2018 r. i 18 lipca 2018

r. – stanowiło to naruszenie warunków określonych w koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielone) decyzją Prezesa URE z dnia 7 marca 2017 r. znak: (...). (...)(...)w zakresie w niej ujętym.

W niniejszej sprawie kwestia winy nie ma znaczenia, bowiem nawet niezawinione naruszenie koncesji podlega sankcji za nieprzestrzeganie wymogów, na które powódka wnosząc o udzielenie jej koncesji się godziła.

Sąd stwierdza, że w ustalonym stanie faktycznym powódka wykazała się niedbalstwem w prowadzeniu działalności koncesjonowanej, albowiem zdawała sobie sprawę z faktu, że prowadząc swoją działalność na wskazanych wyżej dwóch stacjach paliw działała niezgodnie z zapisami udzielonej jej koncesji. Stacje te nie były bowiem uwzględnione jako miejsce wykonywania działalności, na którą udzielono koncesji. Dopiero po wielu miesiącach powódka uzyskała stosowne zmiany, które znalazły swoje odzwierciedlenie w zapisie koncesji, albowiem powódka prowadziła obrót paliwami ciekłymi na ww. stacjach paliw bez wymaganej koncesji przez ok. 15 miesięcy (stacja paliw w W.) i przez ok. 7 miesięcy (stacja w P.). Bez wątplenia przekroczenie ram udzielonej koncesji prowadzi w konsekwencji do naruszenia przepisów prawa, do przestrzegania których zobowiązał się podmiot koncesjonowany.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r., poz. 755 ze zm.) – obowiązującej w dacie wydania zaskarżonej decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Treść powołanego przepisu wskazuje zatem, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego (P.e.) oraz wymierzenia na tej podstawie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej.

W ocenie Sądu, brzmienie przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Powyższy przepis stanowi w związku z tym samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powódka, jako koncesjonowany podmiot profesjonalny zdaje sobie sprawę z obowiązków na niej ciążyących i w konsekwencji odpowiada za swoje działania bądź zaniechania powstałe w wyniku wykonywania działalności koncesjonowanej, która winna być czyniona zgodnie z prawem. Powódka z pewnością zdaje sobie również sprawę z tego, że działalność koncesyjna, o możliwość wykonywania której sama się ubiegała, jest reglamentowana przez państwo, w związku z czym sposób jej wykonywania winien stać na szczególnie wysokim poziomie i powinna być ona wykonywana przede wszystkim zgodnie z prawem. Uzyskując koncesję powódka zgodziła się wypełniać wszystkie jej postanowienia.

Zdaniem Sądu to na podmiocie gospodarczym ciąży obowiązek prawidłowego wykonywania obowiązków koncesyjnych i to powódka jest odpowiedzialna za organizację pracy, dlatego bez znaczenia jest powoływanie się powódki na niedopatrzenie ze swojej strony.

Wzorzec działania przedsiębiorcy zgodnego z przepisami prawa zobowiązywał powódkę do złożenia wniosku o odpowiednie rozszerzenie zakresu udzielonej koncesji, bowiem Prezes URE obowiązany jest każdorazowo ustalić w postępowaniu administracyjnym, czy wnioskodawca spełniać będzie w skazane ustawą - Prawo energetyczne warunki wykonywania działalności koncesjonowanej. Wiąże się to w szczególności z koniecznością zbadania, czy przedsiębiorstwo, które złożyło wniosek o zmianę koncesji, polegającą w przedmiotowej sprawie na rozszerzeniu zakresu działalności o stacje paliw, spełniać będzie wskazane w art. 33 ustawy - Prawo energetyczne, warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją,

W realiach niniejszego postępowania, powódka jako Koncesjonariusz dokonała zmiany (rozszerzenia) sposobu wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji nie zgłaszając tej zmiany organowi koncesyjnemu

przed jej podjęciem, tylko już po podjęciu rozszerzonej działalności gospodarczej, gdyż od rozpoczęcia działalności na stacjach do złożenia wniosku o zmianę koncesji minęło odpowiednio ok. 7 miesięcy i ok. 3 miesięcy.

Jak wskazano wyżej, dla stwierdzenia naruszenia warunku koncesji nie ma znaczenia kwestia winy, czy też jej braku, dla stwierdzenia naruszenia, a wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej niezgodnie z zakresem koncesji jest naruszeniem obowiązków (warunków) wynikających z koncesji. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Powódka wykonywała koncesjonowaną działalność gospodarczą niezgodnie z zakresem posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi przez okres kilku miesięcy, tj. do momentu uzyskania rozszerzenia udzielonej jej koncesji na możliwość korzystania z dwóch dodatkowych stacji paliw.

Powódka wykonywała działalność na stacji paliw ciekłych w W., ul. (...), w okresie od 7 kwietnia 2017 r. do 18 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym (...)), zaś przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, zlokalizowanej w P., ul. (...), w okresie od 5 stycznia 2018 r. do 30 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym (...)), a zatem niezgodnie z warunkiem 1 udzielonej jej uprzednio koncesji.

Tak więc obrót paliwami ciekłymi na tych stacjach przez tak długi okres czasu dokonywany był bez kontroli ze strony organu koncesyjnego pomimo, że działalność ta podlega koncesjonowaniu oraz kontroli Prezesa URE. Istotnym jest zatem, iż wymagania koncesji nakazywały przedsiębiorcy podjąć wszelkie niezbędne działania, aby zawiadomić organ o konieczności zmiany koncesji, co nastąpiło ze znacznym opóźnieniem w stosunku do wykonywanej działalności na tych stacjach paliw. Stopień zawinienia w tym wypadku należało ocenić jako bardzo duży.

Mając na względzie podwyższony miernik staranności, którym powinien kierować się podmiot koncesjonowany, powódka miała obowiązek przestrzegania warunków koncesji, na które się zgodziła i o co wnioskowała składając wniosek o udzielenie koncesji dla prowadzenia zaplanowanej przez siebie działalności gospodarczej. Powódka powinna w chwili podjęcia reglamentowanej działalności gospodarczej przy użyciu dodatkowych stacji paliw w pierwszym rzędzie dążyć do uzyskania koncesji na działalność w tych obiektach bez zbędnej zwłoki. Czynności te powinny nastąpić w pierwszej kolejności, chociażby ze względu, na co zwracała uwagę sama powódka, nie doprowadzenie do przestoju na stacji paliw i braku konieczności zwalniania pracowników. Powódka natomiast wnioski o zmianę koncesji złożyła wobec rozpoczęcia działalności w tych obiektach z opóźnieniem 15 i 7 miesięcy i było to działanie ze strony powódki świadome.

W ugruntowanym już od lat stanowisku doktryny i judykatury, profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., IV CK 100/05, Legalis 92763).

Przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. To przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat sposobu wykonywania koncesjonowanej działalności. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest również posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Szczególnym przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej jest wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, która powinna cechować się profesjonalizmem wynikającym z zawodowego charakteru tej działalności. Z kolei w odniesieniu do stosunków o charakterze zawodowym wymagane są kryteria specjalistyczne, wśród których istotnym kryterium gwarantującym prawidłową realizację zadań koncesyjnych jest **staranność, na poziomie wyższym od przeciętnego, która** wymagana jest od specjalistów bez względu na to, czy odpowiednio wysoki stopień biegłości osiągnięty został w drodze uzyskania specjalistycznego wykształcenia zawodowego (fachowego), czy też poprzez praktyczne doskonalenie zawodowe. Powódka powyższych kryteriów nie

spełniła, albowiem naruszyła wymogi koncesyjne w zakresie prowadzenia działalności bez przedłużenia koncesji w przewidzianym przepisami czasie.

Naruszając warunek pkt. 1 koncesji, poprzez prowadzenie działalności na stacjach paliw z naruszeniem jej zakresu, powódka tym samym wypełniła przesłanki z art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e.

W przedmiotowej sprawie podkreślenia wymaga, iż kwestia winy nie ma znaczenia, albowiem z punktu widzenia przepisów ustawy – Prawo energetyczne, w szczególności treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy, istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy. Odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego wyżej przepisu jest odpowiedzialnością o charakterze obiektywnym, która wypływa z samego faktu naruszenia przepisów, nie jest zaś oparta na zasadzie winy. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wielokrotnie już wyraził powyższe stanowisko w orzecznictwie, które wielokrotnie również zostało zaaprobowane przez sąd II instancji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie: z dnia 19 września 2007 r., sygn. akt VI ACa 458/07, z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt VI ACa 1002/11).

„Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 2 Prawa energetycznego „karze podlega ten kto...”, zatem Prezes URE jest obowiązany, a nie uprawniony, do nałożenia kary w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Zgodnie z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe” (wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2007 r., sygn. akt III SK 1/07, wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 19 września 2007 r. sygn. akt VI ACa 458/07, z dnia 7 października 2009 r. sygn. akt VI ACa 356/09, z dnia 28 sierpnia 2009 r. sygn. akt VI ACa 300/09, wyroki Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: z dnia 10 września 2007 r., sygn. akt XVII AmE 58/07 oraz z dnia 2 października 2009 r. sygn. akt XVII AmE 191/08).

Treść wskazuje zatem, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego oraz wymierzenia na tej podstawie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Samo brzmienie przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Powyższy przepis stanowi w związku z tym samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji.

Sąd stwierdza, że powódka jako koncesjonowany podmiot profesjonalny zdaje sobie sprawę z obowiązków na niej ciążyących i w konsekwencji odpowiada za swoje działania bądź zaniechania powstałe w wyniku wykonywania działalności koncesjonowanej, która winna być czyniona zgodnie z prawem.

Sąd nie mógł w związku z powyższym odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust 6a P.e. w przedmiotowej sprawie, o co wniosowała powódka.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 P.e. postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach z zakresu regulacji energetyki. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Z kolei w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że kwestie poruszone w odwołaniu stanowią powtórzenie stanowiska wyrażonego w postępowaniu administracyjnym, jak również stanowią jedynie polemikę z treścią zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Sądu decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wysokość nałożonej na odwołującą kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Ponad wszelką wątpliwość został stwierdzony fakt naruszenia warunku koncesji, a tym samym naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych, albowiem odwołujący nie kwestionował w odwołaniu kwestii naruszenia przez spółkę warunku koncesji.

Zgodnie z postanowieniami art. 56 ust. 6 P.e. Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

W ocenie Sądu, pozwany prawidłowo ocenił stopień szkodliwości czynu oraz stopień zawinienia powoda jak też uwzględnił fakt, że powódka dotychczas nie była karana za naruszenie przedmiotu i zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Przy ocenie szkodliwości czynu, reasumując wskazane wyżej rozważania należało wziąć pod uwagę, że na stacji paliw ciekłych w W., ul. (...), w okresie od 7 kwietnia 2017 r. do 18 lipca 2018 r. powódka dokonywała obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym (...)), zaś przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, zlokalizowanej w P., ul. (...), w okresie od 5 stycznia 2018 r. do 30 lipca 2018 r. powódka dokonywała obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym (...)), odpowiednio to 15 i ponad 6 miesięcy (niespełna 7 miesięcy) niezgodnie z zakresem działalności.

Naruszenie warunku koncesji nosi znamiona znacznej szkodliwości czynu, a powódka zaprzestała naruszania prawa dopiero w dniach wydania koncesji rozszerzających prowadzonej przez nią działalności na wskazanych stacjach paliw ciekłych.

Nie wystąpiły zatem przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej określone w art. 56 ust. 6a P.e.

Stopień zawinienia powódki należało w związku z tym określić jako duży, albowiem, co już podkreślono, to na powódce ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, aby wykluczyć sytuacje użytkownika infrastruktury technicznej bez wcześniejszego zgłoszenia tego faktu organowi regulacyjnemu, który na wniosek zainteresowanego dokona stosowanej zmiany koncesji, co wynika z zapisów ustawy.

Powódka, zdaniem Sądu, miała pełną świadomość czego dotyczy udzielona jej koncesja i jaki jest jej zakres. Sąd podziela stanowisko organu regulacyjnego, że odwołująca dopuściła się tu ***winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.***

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru nałożonej na odwołującego kary pieniężnej, której wysokość odwołujący kwestionował, należy wskazać, że na podstawie art. 56 ust. 3 P.e., wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Przychód Koncesjonariusza z prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi wynosi w 2018 r: (...) zł. Natomiast dochód z działalności gospodarczej ogółem w roku 2018 zamknął się stratą (...) zł.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6 P.e. w ocenie Sądu wymierzona kara pieniężna w wysokości łącznej 40.000 zł, tj. po 20.000 zł za każde naruszenie na obu stacjach paliw, stanowi ok. (...) % przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez powódkę w 2018 r.

Każda z wymierzonych kar kształtuje się w dolnym progu jej maksymalnego wymiaru j tj. 15 % przychodu Koncesjonariusza i tak ustalona kara nie powinna spowodować zagrożenia dla działalności Koncesjonariusza z uwagi na wysokość osiągniętych przychodów.

Należy zauważyć, że kwota kary jest niższa od limitu wyznaczonego w art. 56 ust. 3 P.e., bowiem maksymalny wymiar kary mógł wynieść 15 % tego przychodu.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że wymiar nałożonych za stwierdzone naruszenia kar, jest zdecydowanie niższy niż kary wymierzane w analogicznych przypadkach, albowiem organ regulacyjny w toku prowadzonego przez siebie postępowania administracyjnego, jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji, obniżył kary pieniężne ze względu na sytuację finansową i organizacyjną Koncesjonariusza. Gdyby nie ten fakt, za opisane powyżej naruszenia groziłaby Koncesjonariuszowi łączna kara pieniężna w kwocie powyżej 100 tys. zł.

Tym samym, w aktualnym stanie rzeczy, wysokość wymierzonej kary pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego przychodu i nie będzie rzutować na stabilność finansową, co w ocenie Sądu nie spowoduje utraty płynności finansowej przedsiębiorcy, ani też nie przyczyni się do upadłości, czy likwidacji przedsiębiorcy.

Kara pieniężna, aby była skuteczna powinna być również na tyle dolegliwa dla podmiotu, by ten w przyszłości unikał podobnych zachowań sprzecznych z prawem i jest ostrzeżeniem na przyszłość. Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną ponosi odpowiedzialność za swoje działania sprzeczne z prawem nie tylko w kontekście wpływu na własną działalność, ale również na działalność koncesyjną prowadzoną przez pozostałe podmioty. Uznanie, że szkodliwość czynu dokonanego przez przedsiębiorcę była większa niż znikoma (była duża), uniemożliwia to odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Organ regulacyjny nie ma obowiązku w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne do odstąpienia od wymierzenia podmiotowi kary.

W ocenie Sądu, nałożona kara pieniężna będzie pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a zatem będzie zarówno realną, jak również odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu oraz wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań. W ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującej pozwala na uiszczenie kary we wskazanej wyżej wysokości bez uszczerbku dla prowadzonej działalności gospodarczej i nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla powódki.

Wobec powyższego wnioski odwołującej o obniżenie jej kary pieniężnej do wysokości 5.000 zł za każde naruszenie i rozłożenie tej kwoty na raty zostały uznane za bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. odwołanie powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powódkę należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niej na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720 zł w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Sąd również podkreśla, że zwolnienie powódki od ponoszenia kosztów sądowych nie zwalnia jej z ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony przeciwnej, albowiem nie są to koszty ponoszone na rzecz sądu, a na rzecz strony wygrywającej postępowanie w sprawie. Stąd też powódka jako strona przegrywająca proces ma obowiązek zwrotu na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego poniesionego przez stronę pozwaną.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński